

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Kulesza

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2012 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P.

przeciwko (...) Spółka Jawna W. D. z siedzibą w W.

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

1. Uznaje za niedozwolone i zakazuje pozwanej wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści:

„nie odpowiadamy jednak za zmiany wprowadzone przez producentów oraz błędy w opisach i cenach.”

2. (...) Spółka Jawna W. D. z siedzibą w W., kwotą 600 zł. (sześćset złotych) tytułem wpisu stałego od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony, i nakazuje pobranie tej kwoty od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa-Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie,

3. Zasądza od (...) Spółka Jawna W. D. z siedzibą w W., na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P., kwotę 360 zł. (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

4. Wyrokowi w pkt 3 sentencji nadaje rygor natychmiastowej wykonalności,

5. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) Spółka Jawna W. D. z siedzibą w W..

SSO Hanna Kulesza

Na skutek sprzeciwu pozwanej od wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 kwietnia 2012 r., Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 22 stycznia 2013 r.

1. **Utrzymuje w mocy wyrok zaoczny z dnia 11 kwietnia 2012r.,**

2. **Nie obciąża pozwanej opłatą stałą od sprzeciwu od wyroku zaocznego i nakazuje zwrot ze Skarbu Państwa- Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie, na rzecz pozwanej (...) Spółka Jawna W. D. z siedzibą w W., uiszczonej przez nią opłaty od sprzeciwu tj. kwoty 300 zł. (trzysta złotych)**

SSO Hanna Kulesza

Sygn. akt XVII AmC 363/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Kulesza

Protokolant: Iwona Hutnik

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P.

przeciwko (...) Spółka Jawna W. D. z siedzibą w W.

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

1. Utrzymuje w mocy wyrok zaoczny z dnia 11 kwietnia 2012 r.,
2. Nieobciąża pozwanej opłatą stałą od sprzeciwu od wyroku zaocznego i nakazuje zwrot ze Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie, na rzecz pozwanej (...) Spółka Jawna W. D. z siedzibą w W., uiszczonej przez nią opłaty od sprzeciwu tj. kwoty 300 zł. (trzysta złotych).

SSO Hanna Kulesza

Sygn. Akt XVII AmC 363/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 lutego 2012 r. powód - Stowarzyszenie (...) z siedzibą w P., wniósł o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umownego o nazwie (...) stosowanego przez pozwaną - (...) Spółka Jawna W. D. z siedzibą w W., o treści: „...**nie odpowiadamy jednak za zmiany wprowadzone przez producentów oraz błędy w opisach i cenach.**” - zawartego w §2 pkt 5 Regulaminu.

Zdaniem powoda wskazane w pozwie postanowienie stanowi niedozwoloną klauzulę umowną o której mowa w art. 385¹ §1 k.c., ponieważ jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów. Powód podniósł również, iż zakwestionowane przez niego postanowienie umowne wypełnia znamiona (...) pkt 2 k.c., zgodnie z którym niedozwolone są postanowienia wyłączające lub istotnie ograniczające odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, a także postanowienia, które uzależniają odpowiedzialność kontrahenta konsumenta od wykonania zobowiązań przez osoby, za pośrednictwem których kontrahent konsumenta zawiera umowę, lub przy których pomocy wykonuje swoje zobowiązania.

Powód wskazał, iż w treści zakwestionowanego postanowienia umownego, przedsiębiorca wyłączył swoją odpowiedzialność za błędy w opisach oferowanych przez siebie produktów, tymczasem w ocenie powoda sprzedawca nie może zwolnić się od odpowiedzialności, wskazując że nie ponosi winy za występującą niezgodność towaru z umową z powodu błędu w opisie technicznym popełnionego przez producenta. W ocenie strony powodowej, konsument ma prawo odesłać taki towar jako wadliwy bez konieczności wykazywania winy sprzedawcy - wystarczy samo stwierdzenie, że towar jest niezgodny z umową.

Zdaniem powoda, przedsiębiorca na mocy zakwestionowanego zapisu, w sposób sprzeczny z prawem, przeniósł na konsumenta ryzyko prowadzenia własnej działalności gospodarczej, a ponadto treść klauzuli wskazuje, że wyłączył odpowiedzialność za wszystkie błędy w opisach danych technicznych, a więc nie tylko za błędy w opisie produktu popełnione przez producenta, ale także za te, które wynikają z działania czy zaniechanie samego sprzedawcy.

Powód wskazał również, iż klauzule o treści tożsamej z klauzulą zakwestionowaną w niniejszej sprawie były już uznawane za niedozwolone przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Odpis pozwu, przesłany na podany w pozwie adres pozwanej, poczta zwróciła z adnotacją „awizowano, nie podjęto w terminie”.

Pozwana Spółka nie złożyła odpowiedzi na pozew.

W dniu 11 kwietnia 2012 roku, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał w trybie art.479¹⁸ §2 k.p.c. wyrok zaoczny, w którym uznał, iż zakwestionowane w pozwie postanowienie wzorca umownego stosowanego przez pozwaną Spółkę stanowi niedozwoloną klauzulę umowną i zakazał jego wykorzystywania w obrocie z konsumentami.

W dniu 01 sierpnia 2012 r., pełnomocnik strony pozwanej złożył sprzeciw od wyroku zaocznego, w którym wniósł o uchylenie wyroku zaocznego, oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego wyrokowi zaocznemu, na podstawie art. 348 k.p.c. nieobciążanie strony pozwanej kosztami rozprawy zaocznej i sprzeciwu. Ponadto strona pozwana wniosła o połączenie w celu łącznego rozpoznania spraw o sygn. akt XVII AmC 363/12, XVII AmC 364/12, XVII AmC 365/12, XVII AmC 366/12, XVII AmC 367/12, XVII AmC 368/12.

W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanej w pierwszej kolejności wskazał, że brak było podstaw do wydania wyroku zaocznego ponieważ pozwana nie mogła udzielić odpowiedzi na pozew, z uwagi na nieotrzymanie odpisu pozwu, który został przesłany na podany w pozwie nieaktualny adres jej siedziby. Pozwana podnosiła, iż od października 2010 r., jej siedziba nie mieści się pod adresem wskazanym w pozwie tj. na ul. (...) lecz pod adresem - ul. (...). Na potwierdzenie okoliczności zamiany adresu pozwana załączyła, wypowiedzenie umowy najmu z dnia 27 września 2010 r. z poprzedniej siedziby mieszczącej się pod adresem na ul. (...) także nową umowę najmu z dnia 4 października 2010 r. dotyczącą siedziby przy ul. (...).

Składając pełny odpis z Krajowego Rejestru Sądowego pozwana wykazywała, że w dniu 12.11.2010r. został dokonany wpis dotyczący zmiany adresu siedziby na ul. (...).

Zdaniem pozwanej, wobec tego, że bez swojej winy nie wniosła odpowiedzi na pozew, zasadne jest w świetle art. 348 k.p.c. nieobciążanie jej kosztami rozprawy zaocznej i sprzeciwu.

Ponadto pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut, że pozwana zaniechała stosowania załączonego do pozwu regulaminu na ponad 6 miesięcy przed złożeniem pozwu przez powoda i obecnie posługuje się zupełnie innym regulaminem, który umieszczony jest na jej stronie internetowej pod adresem (...), na dowód czego załączył pochodzący ze strony internetowej regulamin z dnia 01 sierpnia 2012 roku.

Zdaniem pozwanej to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że od zaniechania stosowania załączonego do pozwu regulaminu minęło mniej niż sześć miesięcy. Brak wykazania tej okoliczności przez powoda powoduje, zdaniem pozwanej, że roszczenie powoda o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone wygasło.

Pełnomocnik pozwanej podniósł, że nie wie w jaki sposób powód pozyskał dawną wersję regulaminu, która nie jest stosowana co najmniej od 17 października 2010 r., kiedy to pozwana przeprowadziła się do nowej siedziby.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana - (...) Spółka Jawna W. D. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą w postaci sprzedaży wysyłkowej za pośrednictwem sklepu internetowego „D..pl” pod adresem: (...).

Bezspornym jest , że w działalności tej pozwana wykorzystywała w obrocie z konsumentami, wzorzec umowy o nazwie (...), który w §2 pkt 5 zawierał zakwestionowane w pozwie postanowienie umowne o treści: „...nie odpowiadamy jednak za zmiany wprowadzone przez producentów oraz błędy w opisach i cenach.” (k.5-8).

Pełnomocnik pozwanej Spółki do sprzeciwu od wyroku zaocznego załączył opatrzone datą wydruk ze strony internetowej pozwanej spółki, z którego wynika, iż w dniu 01.08.2012 r., pod adresem (...), znajdował się nowy regulamin, który nie zawiera zakwestionowanego w pozwie postanowienia umownego (k.56-59).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego w sprzeciwie zarzutu zaniechania przez pozwaną stosowania załączonego do pozwu regulaminu ponad 6 miesięcy przed złożeniem pozwu w niniejszej sprawie, Sąd zważył, iż nie zasługuje on na uwzględnienie. Strona pozwana podnosiła w sprzeciwie, iż zaniechała stosowania zakwestionowanego przez powoda wzorca co najmniej od dnia 17 października 2010 r., kiedy to przeprowadziła się do nowej siedziby, na dowód czego załączyła nowy wzorzec regulaminu. Pochodzący z należącej do pozwanej strony internetowej prowadzonej pod adresem (...) wydruk regulaminu, zawiera datę oraz godzinę jego sporządzenia tj. 01.08.2012 r., godz. 15:15.

W ocenie Sądu z przedstawionego przez pozwaną dowodu w postaci powyższego wydruku jednoznacznie wynika , iż w tym dniu, na prowadzonej przez pozwaną stronie internetowej dostępny był dla konsumentów regulamin, który w swojej treści nie zawierał zakwestionowanego przez powoda postanowienia wzorca umownego. Jednakże Sąd zważył, że załączony przez stronę pozwaną wydruk Regulaminu nie potwierdza zarzutu zgłoszonego w treści sprzeciwu od wyroku zaocznego, iż Spółka nie stosuje zakwestionowanego w pozwie regulaminu od ponad 6 miesięcy przed wniesieniem pozwu tj. co najmniej od dnia 17 października 2010 r. Załączony przez stronę pozwaną wydruk nowego regulaminu, nie zawiera bowiem w swej treści oznaczenia daty , od której obowiązuje a strona pozwana nie wykazała w inny sposób od kiedy zaczęła stosować nowy regulamin tj. zawierać umowy z użyciem tego wzorca.

Wobec powyższego stwierdzić należy , iż strona pozwana na której , zgodnie z regułą przewidzianą w art. 6 kc , spoczywał ciężar dowodu, nie wykazała okoliczności zaprzestania stosowania przedmiotowego regulaminu w okresie ponad sześć miesięcy od daty wniesienia pozwu. Podnoszona w sprzeciwie okoliczność , że data wypowiedzenia umowy najmu i zmiany adresu siedziby jest tożsama z datą zmiany Regulaminu nie została udowodniona . Albowiem z faktu zmiany adresu siedziby w Regulaminie nie można wywieść faktu zaprzestania w tej dacie stosowania zakwestionowanej klauzuli .

Powodowe Stowarzyszenie było zatem uprawnione do zakwestionowania w pozwie, postanowienia wzorca umowy, stosowanego przez pozwaną, które w jego ocenie stanowi niedozwoloną klauzulę umowną, o której mowa w art. 385¹ k.c.

W zakresie zarzutów pełnomocnika pozwanej Spółki co do braku mocy dowodowej załączonego przez powoda Regulaminu, Sąd zważył, iż są one bezzasadne. Powód załączył do pozwu, poświadczoną za zgodność z oryginałem kopię Regulaminu, którą jak oświadczył otrzymał od konsumentów, którzy zawarli z pozwaną spółką umowy w oparciu o ten regulamin. Załączona do akt kopia Regulaminu opatrzone została podpisem poświadczenia „za zgodność z oryginałem” według zasad określonych ustawą z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65), mianowicie „poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca

jego sporządzenia”. Tak zabezpieczony Regulamin, w ocenie Sądu podlega ocenie w toku postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

Zgodnie z treścią w art. 385¹ k.c., w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone przedmiotem oceny Sądu jest to, czy zawarte we wzorach, kwestionowane postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz czy skutkiem tego dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumentów. Nie dotyczy to jednak postanowień regulujących główne świadczenia stron, jak cena lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależna jest od spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom;
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje, że Sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Art. 385¹ §3 zd.2 k.c. wprost uznaje postanowienia przejęte z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi za nie uzgodnione indywidualnie a ewentualny ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie spoczywa na pozwanym. W przedmiotowej sprawie pozwana dowodu takiego nie przeprowadziła zatem należało przyjąć, że konsumenci nie mieli wpływu na treść kwestionowanego postanowienia umownego.

Przedmiotowe postanowienia nie dotyczą także, zdaniem Sądu, głównych świadczeń stron umowy, gdyż należą do nich tylko takie elementy konstrukcyjne umowy, bez których uzgodnienia nie doszłoby do jej zawarcia (essentialia negotii). W niniejszym przypadku są to: ze strony pozwanej – przeniesienie na konsumenta własności rzeczy zamówionej za pośrednictwem sklepu internetowego a ze strony konsumenta - odebranie i zapłata ceny za dokonane zamówienie. Sporne postanowienie dotyczy kwestii wyłączenia odpowiedzialności z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem kwestia, czy przedmiotowe postanowienie, kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta.

Przesłankami abuzywności postanowień wzorca umownego jest ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta - zachodzące łącznie. Przyjmuje się przy tym, że istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka. Należy również wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące choćby niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania.

Klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ §1 k.c. uzupełniona została listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385³ k.c. Obejmuje ona najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków lub ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry, w oderwaniu od konkretnych okoliczności, stawiają

w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja jego polega na tym, iż zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwić ma wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385¹ §1 k.c. W razie wątpliwości ciężar dowodu, że dane postanowienia nie spełniają przesłanek klauzuli generalnej spoczywa na przedsiębiorcy – art. 385¹ §4 k.c. Aby obalić domniemanie, że klauzula umowna zgodna z którąś z przykładowych klauzul wymienionych w art. 385³ k.c. jest niedozwolonym postanowieniem umownym należy wykazać, że została ona uzgodniona indywidualnie lub, że nie kształtuje praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając ich interesy mimo swego „niedozwolonego” brzmienia tzn. nie spełnia przesłanek z art. 385¹ §1 k.c. Dopiero po wykazaniu tej drugiej okoliczności może dojść do uchylecia domniemania abuzywności.

W ocenie Sądu analizowany zapis wzorca umownego o treści „...nie odpowiadamy jednak za zmiany wprowadzone przez producentów oraz błędy w opisach i cenach.” kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając jego interesy albowiem prowadzi do wyłączenia odpowiedzialności pozwanej względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, a tym samym spełnia przesłanki z art. 385³ pkt 2 k.c.

Należy bowiem podkreślić, że pozwana świadczy usługi i sprzedaje towary na odległość - prezentuje cechy sprzedawanych towarów przez Internet, w ten sposób zachęcając klientów do nabywania towarów właśnie u niej. Jest oczywiste, że klienci kupując produkty znajdujące się na stronie internetowej prowadzonego przez pozwaną sklepu internetowego zapoznają się z opisem danego produktu choćby w celu uzyskania informacji na temat jego cech, danych technicznych czy ceny. To właśnie treść oferty zawartej na stronie internetowej pozwanej decyduje o podjęciu przez konsumenta decyzji o zakupie określonego towaru. Rzetelność opisu oraz prawidłowe oznaczenie ceny mają zatem podstawowe znaczenia dla zapewnienia konsumentowi możliwości dokonywania racjonalnego i odpowiadającego potrzebom wyboru. Wyłączenie odpowiedzialności za treść oferty zamieszczonej na stronie internetowej pozwanej umożliwia, bez ponoszenia jakiegokolwiek odpowiedzialności, wpływanie na racjonalność takiego wyboru.

Wskazać także należy, że pozwana, będąc przedsiębiorcą a zatem profesjonalnym podmiotem działającym na rynku usług, jest zobowiązana wykonywać swoją działalność z należytą starannością. Pozwana świadcząc zatem usługi poprzez witrynę internetową powinna więc zadbać o to, by informacje zamieszczone na jej stronie internetowej były rzetelne, kompletne, aktualne i dokładne, o czym sama pozwana zapewnia w pierwszym zdaniu §2 pkt 5 wzorca umowy. Oferując produkt do sprzedaży konsumentowi, przedsiębiorca winien zatem sprawdzić, czy produkt ten posiada właściwości, o których producent informuje oraz upewnić się, czy publikacja danych dotyczących danego produktu na stronie internetowej prowadzonego sklepu nie zawiera choćby omyłek. Tymczasem przedmiotowe postanowienie całkowicie wyłącza odpowiedzialność pozwanej w tym zakresie i dopuszcza możliwość powstania ewentualnych zmian oraz błędów w opisach i cenach wskazanych na stronie internetowej. Zaskarżone postanowienie w konsekwencji może powodować stan niepewności konsumenta w zakresie właściwości oferowanego przez pozwaną towaru oraz jego ceny.

Zakwestionowana klauzula nie uwzględnia i nie zabezpiecza zatem interesu konsumenta, jako słabszej strony umowy, co nie znajduje żadnego uzasadnienia i prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nie równorzędny i rażąco dla niego niekorzystny.

Takie ukształtowanie treści wzorca umowy narusza zasadę równości stron umowy poprzez realizowanie interesów tylko jednej strony tj. przedsiębiorcy z pokrzywdzeniem konsumenta, co należy ocenić jako działanie sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszające interesy konsumentów. (art. . (...) §1 kc). Wobec tego Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone i zakazał wykorzystywania w obrocie z konsumentami zakwestionowanej w pozwie klauzuli umownej na podstawie art. 479⁴²§1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 kpc.

Mając powyższe na uwadze, rozpoznając sprawę ponownie na skutek wniesionego sprzeciwu od wyroku zaocznego orzeczono jak w sentencji (art. 347 k.p.c.) utrzymując w całości w mocy wyrok zaoczny z dnia 11 kwietnia 2012 r.

Odnosnie wniosku pełnomocnika pozwanego o połączenie w celu łącznego rozpoznania spraw o sygn. akt XVII AmC 363/12, XVII AmC 364/12, XVII AmC 365/12, XVII AmC 366/12, XVII AmC 367/12, XVII AmC 363/12, wskazać należy, iż stosownie do art. 191 k.p.c. powód może, ale nie musi dochodzić jednym pozwem kilku roszczeń. W niniejszej sprawie powód określił żądanie pozwu we wszystkich wskazanych sprawach jako konkretne niedozwolone, jego zdaniem, postanowienie umowne zamieszczone przez pozwaną w stosowanym przez nią regulaminie i w świetle art. 191 k.p.c., był uprawniony tak określić żądanie pozwu.

Mając na uwadze treść art. 348 k.p.c. , Sąd nie obciążył pozwanej kosztami sprzeciwu od wyroku zaocznego i nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz pozwanej uiszczoną przez nią opłatę od sprzeciwu w kwocie 300 zł. uznając , że nieudzielenie odpowiedzi na pozew było niezawinione .

Z akt sprawy wynika jednoznacznie, iż pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew bez własnej winy, albowiem nie otrzymała odpisu pozwu, gdyż został on przesłany na adres , pod którym strona nie prowadziła już działalności .Dopiero po powzięciu przez Sąd wiadomości o aktualnym adresie mogło dojść do prawidłowego doręczenia wyroku zaocznego , co miało miejsce w dniu 26 lipca 2012 roku.

SSO Hanna Kulesza